

Stanovisko

Dohoda ČR a USA „o spolupráci v oblasti obrany“ přes zavádějící název ve skutečnosti pouze upravuje podmínky pro dlouhodobý pobyt amerických vojsk na území České republiky. V podstatě je zbavuje jakékoli

odpovědnosti a Českou republiku kontroly nad nimi, bez možnosti toto ujednání ze strany ČR vypovědět po dobu dalších deseti let.

Přijetí této smlouvy Českou republiku zbavuje suverenity a také formálně zakotví nerovnoprávné postavení ČR vůči USA. V konečném důsledku pak otevírá cestu pro zřízení vojenských základů USA na území ČR, ač to vládní představitelé soustavně a zarputile popírají.

KSČM dlouhodobě přítomnost jakýchkoliv cizích vojsk na území ČR odmítá! Uspořádala proto několik protestních happeningů a demonstrací proti přijetí tzv. „obránné“ smlouvy s USA a také iniciovala petici proti přítomnosti cizích vojsk na území České republiky. Tu již podepsalo téměř 20 000 občanů ČR! Petiční výbor PS PČR díky iniciativě KSČM musel tento týden petici veřejně projednat, a dát tak prostor i dalším představitelům občanských hnutí a iniciativ, které se staví odmítavě k přijetí smlouvy. Smlouvu již příští týden začne schvalovat parlament, kterým zřejmě i díky hlasům ANO hladce projde. Následně bude předložena k ratifikaci současnému prezidentovi Pavlovi, který se již očividně nemůže dočkat, až ji podepíše. Česká republika se tak stane nezpochybnitelným vazalem USA.

KSČM odmítá proválečnou politiku současné pravicové vlády P. Fialy, která nehledá cesty k mírovému řešení konfliktu na Ukrajině, ale pouze podporuje další válečné běsnění, jež stojí jen další lidské oběti na obou stranách konfliktu. KSČM vyzývá občany ČR, aby se připojili k petici proti přítomnosti cizích vojsk na území naší republiky a zároveň podpořili veškeré iniciativy proti tzv. „obránné“ smlouvě. Zopakujeme úspěšné tažení proti výstavbě americké radarové základny v Brdech!

Bez obalu s Kateřinou Konečnou

Pod kontrolu umělé inteligence?

Nemile překvapená jsem byla také z hlasování českých poslanců v Evropském parlamentu při hlasování o zakázaných postupech v oblasti umělé inteligence. S mou kolegyní Cornelií Ernst jsme společně podaly pozměňovací návrh mezi tyto zakázané postupy zařadit „*systémy umělé inteligence, které jsou nebo mohou být používány ke zjišťování přítomnosti osoby na pracovištích, ve vzdělávacím prostředí a při ostraze hranic, včetně virtuální/online verze těchto prostor, na základě biometrických údajů těchto osob*“.

Riziko využívání umělé inteligence je při jejím rychlém a enormním rozmachu jedním z nejdiskutovanějších témat současnosti, před kterým varují dokonce i největší osobnosti z oblasti vývoje technologií. Elon Musk se znovu nechal slyšet, že nekontrolovaný vývoj umělé inteligence bez regulací může pro lidstvo vést ke katastrofickému konci.

I proto považují dosavadní omezení využívání umělé inteligence za nutnost, dokud nebudou v rámci odborné debaty dostatečně zvažena všechna možná rizika. Nerozumím tedy tomu, proč většina českých europoslanců hlasovala proti našemu pozměňovacímu návrhu, který měl sloužit především k co největší ochraně identity zaměstnanců. Mrzí mě, že ani v Evropském parlamentu se čeští europoslanci při hlasování o klíčových tématech současnosti nedokážou přenést přes stranickou příslušnost namísto toho, aby posuzovali reálnou prospěšnost pozměňovacích návrhů a chránili občany vlastní země v otázce civilizačních rizik. Šmírování na pracovišti tak dostalo zelenou od europoslanců ODS, TOP09, STAN, KDU-ČSL, ale také ANO a sociální demokracie.

V uplynulých dnech došlo k významnému setkání ministra zahraničí USA Antonyho Blinkena v Čínské lidové republice. Podle amerických vládních úředníků jsou bilaterální vztahy mezi USA a Čínou nyní v nejhorším stavu od roku 1979, kdy USA navázaly diplomatické vztahy s Čínskou lidovou republikou. Ministr zahraničí USA Antony Blinken proto nedávno jednal o zlepšení vzájemných vztahů. Čínská strana rázně vyzvala USA, aby se přestaly vměšovat do čínských záležitostí. Američtí představitelé ostře napadají Čínu v OSN a v dalších mezinárodních organizacích, prosazují významné protičínské obchodní sankce a v jihovýchodní Asii organizují protičínské aliance.

Čína reaguje na americký tlak upevňováním vztahů s Evropou, a zvláště s Afrikou, Latinskou Amerikou a Středním Východem. Prezident Si si nedávno v Pekingu dobře rozuměl s řadou evropských politiků – zvláště s francouzským prezidentem Emanuelem Macronem – a současně navázal dobré vztahy i s některými americkými spojenci, například se Saúdskou Arábií. Zpravodajské služby obou států si jsou rovněž vědomy vzájemných aktivit na území Latinské Ameriky, kde místní politici poukazují na americkou vojenskou přítomnost i na špiónážní lety pod záminkou misí proti narkotickým gangům. Čína navýšila svůj obchod s Latinskou Amerikou z 12 miliard USD v roce 2000 na současných 315 miliard USD a čínské státní banky půjčily regionu více než 136 miliard USD.

Američtí senátoři i kongresmani z obou politických stran kritizují Blinkenovu snahu o lepší vztahy s Čínou a poukazují na fakt, že Čína je dnes největším oponentem amerického vlivu na světě a že je třeba čínskému vlivu nekompromisně čelit. Stoupenci Antony Blinkena a jeho vstřícnějšího postoje k Číně mají obavu, že by jeho případný úspěch v nemusel přežít další kolo sankcí, které na Čínu chtějí uvalit Bidenovi jestřábi. Ti se rovněž snaží zvýšit tlak na Evropu, aby k Číně zaujala kritičtější postoj, k němuž se hlásí okolí kancléře Scholze. Na to reagovala Čína a v těchto dnech přijíždí do Německa čínský premiér na jeho první zahraniční cestu od jeho jmenování. Řada německých ministrů si uvědomuje, jak je Čína pro ně ekonomicky významná. Nyní je Čína třetím největším kupcem evropského zboží. A Evropa včetně Německa potřebuje čínské suroviny především pro svá elektrická vozidla. Právě závislost na čínském obchodu zabrání Evropě podpořit americké zastávce »tvrdé linie«. To se pravděpodobně nebude týkat České republiky, která v americkém duchu kombinuje protičínskou rétoriku až s téměř podlézavým postojem k Taiwanu. Korunu tomu nasadil Petr Kolář, hlavní zahraniční poradce prezidenta, který v rozhovoru pro Právo přiznal, že »*Uznáváme politiku jedné Číny, ale neříkáme, které Číny. Jak si to interpretujeme, to je naše věc*«. Jak bude tento postoj interpretovat Čína je však nabíledni. A tak opět zřejmě Česká republika bude hrát roli užitečných idiotů...

Ležáky

V neděli 25.6. jsme se zúčastnili pietního aktu v Památníku Ležáky. Jeho posláním je péče o trvalé uchování vzpomínky na vyhlazení osady Ležáky a utpření jejich občanů, kteří se dne 24. června 1942 stali obětí nacistického násilí za podporu odbojové činnosti, a péče o zachování jména osady Ležáky jako symbolu českého boje proti nacismu a obětí válečných zločinců.

Navštívili jsme Muzeum, kde mj. jsme shlédli krátký film. Věnců, kytic i lidí bylo hodně, dle mne i více než v Lidicích. U každého z 8 hrobdomů stála čestná stráž. Za prvním věncem šel předseda Senátu PČR Vystrčil. Naši stranu reprezentoval 1. místopředseda Petr Šimůnek a za místní V. Snopek, LKŽ Květa Šlahůnková a KV Alena Grospičková. Po položení věnců k památníku zazněla hymna a modlitba za mrtvé a zazpíval dětský pěvecký sbor.

Všichni účastníci se těšili na tradiční seskok parašutistů, tentokrát z vrtníku.

Seznamte se s Ležáky:

Ležáky leží na Chrudimsku, u obce Miřetice. Název Ležák patřil mlýnu, tamějšímu potoku, posléze i rybníku nad mlýnem. Nejstarším objektem, samotou v ležáckém údolí, byl mlýn s pilou, poprvé zmíněný k roku 1714. Posléze vznikla malá osada s stejným jménem. Počet tamějších stavení nikdy nepřesáhl osm. Život jejich obyvatel vždy závisel na spolupráci s okolními obcemi, například se Včelákovem či Miřeticemi, které s historií Ležáků bezprostředně souvisejí.

Ležáčtí muži chodili za obživou do blízkých lomů. První z nich byl otevřen v Dachově, v devadesátých letech devatenáctého století a nacházel se v těsném sousedství Ležáků - jako lom Hluboká. V okolí postupně přibývaly další lomy. Dobývala se tam prostá tvrdá žula, z níž kameníci zhotovovali dlažební kostky, obrubníky, náhrobky a jiné produkty.

Ležácké ženy byly známé zručnými výšivkami, které odnášely k prodeji do Skutče nebo Chrastí. Možnost přivýdělku - ať mužů či žen - skýtaly pomocné práce u okolních sedláků, zejména v období žní.

Posledním ležáckým mlynářem byl Jindřich Švanda, narozený roku 1904, který se v srpnu 1937 oženil s Františkou Štulíkovou, narozenou 1909, dcerou předchozího mlynáře Václava Štulíka. Švandovi měli dvě dcery, Emilii (nar. v únoru 1939) a Bohumilu (nar. v dubnu 1940), a prožívali na Ležákách spokojený život. Díky Jindřichu Švandovi se mlýn dostal do pevných rukou. V prvním patře ležáckého mlýna bydlel až do 21. června 1942 bratr Františky Švandové Josef Štulík, který přišel na svět v tomto mlýně roku 1913 a který se v červnu 1939 oženil s Marií, za svobodna Pelikánovou, rodačkou ze Včelákova. Štulíkovi měli dvě dcery, Jarmilu narozenou v listopadu 1939 a Marii narozenou v červenci 1941. Josef Štulík získal praxi jako kameník a otevřel si vlastní kamenolom na pozemku patřícím k mlýnu.

Tragédie v Ležákách

Britský letoun Halifax dopravil v noci na 29. prosince 1941 do protektorátu parašutisty, příslušníky československé armády ve Velké Británii. Skupina Anthropoid (Jozef Gabčík, Jan Kubiš) měla uskutečnit atentát na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha, úkolem skupiny Silver A (Alfréd Bartoš, Josef Valčík a radiotelegrafista Jiří Potůček) bylo navázat a udržovat spojení s Londýnem a pomáhat domácímu odboji. Velitel Silver A Alfréd Bartoš vytvořil proti pravidlům konspirace hlavní stan v Pardubicích, kde žil několik let se svou matkou.

Vysílačka Libuše, obsluhovaná J. Potůčkem, vysílala v lednu roku 1942 ze strojovny lomu Hluboká u Dachova, v těsném sousedství Ležáků, a to s pomocí správce lomu Jindřicha Vaško i jeho bratra Františka, který byl nájemcem Hluboké, jakož i strojníka Karla Svobody. Potůček vysílal z dvojitého stropu strojovny za extrémních podmínek. Libuše pak putovala na jiná místa, posléze se vrátila do lomu Hluboká, ale od dubna už opět v ležáckém mlýně, kde byl mlynářem Jindřich Švanda. Telegrafista Potůček se nastěhoval do prvního patra, do bytu mlynářova švagra Josefa Štulíka. S Potůčkem již spolupracoval, spolu se svými podřízenými vrchní strážmistr četnické stanice ve Vrbatově Kostelci Karel Kněz.

Parašutisté Jozef Gabčík a Jan Kubiš podnikli pravděpodobně ve spolupráci s Josefem Valčíkem 27. května 1942 atentát na R. Heydricha. Státní ministr K. H. Frank – nyní Hitlerem pověřený vedením protektorátu – vyhlásil výjimečný stav: nastala takzvaná druhá heydrichiáda, období nelítostného teroru. Heydrich podlehl zranění 4.června v pražské nemocnici na Bulovce. Pátrání po atentátnících vedlo mylně a vyhlaně do Lidic, které nacisté 10. června vypálili. Lidické muže zastřelili, ženy odvlekli do koncentračního tábora a děti většinou putovaly do Lodže na smrt.

Vzhledem k udání, které učinil parašutista Karel Čurda, člen paraskupiny Out Distance, když se 16. června dobrovolně přihlásil pražskému gestapu, následuje vlna zatýkání, orientovaná na příslušníky odboje a na spolupracovníky „padákových agentů“, jak parašutisty nazývali nacisté. Ve středu 17. června přijel na kole do ležáckého mlýna Luděk Matura ze Svítkova, aby Jiřího Potůčka, Švandovy i Štulíkovy varoval. Nad ránem následujícího dne vysílačku Libuše odvezli v osobním automobilu a v doprovodu Potůčka a Jindřicha Vaško z ležáckého údolí. Telegrafista prchal na sever, směrem na Červený Kostelec. Gestapo ho horečně stíhalo. Potůčkova odseya skončila 2. července 1942, když ho v lesíku mezi Trnovou a Rosicemi nedaleko Pardubic český četník – ve spánku na zemi – zastřelil.

Sedm parašutistů se dočkalo 18. června – rovněž na základě Čurdova udání – hrdinné smrti, většinou vlastní rukou, v tehdejších pravoslavném kostele Karla Boromejského v pražské Resslově ulici, mezi nimi i Jozef Gabčík, Jan Kubiš a Josef Valčík. Nacisté tušili Valčíkovo spojení s vysílačkou Libuše, leč jim důkazy chyběly.

Po Čurdově udání byli zatčeni manželé Krupkovi, spolupracovníci Alfréda Bartoše, příslušníci pardubického gestapa bedlivě kontrolovali přihlášky k pobytu v Miřeticích, kam Ležáky katastrálně patřily, hledali v lomu Hluboká i v ležáckém mlýně. Gestapáci nebo na jejich příkaz čeští četníci, zatkl Františka Vaško s manželkou, Jindřicha Vaško, mlynáře Jindřicha Švandu, jeho ženu Františku, strojníka z Hluboké Karla Svobodu, Josefa Štulíka, také jeho ženu Marii a její rodiče se synem, rodiče Josefa Štulíka Václava a Růženu Štulíkovy a další. Vrchní strážmistr Karel Kněz se zastřelil sám, rovněž jiní spolupracovníci parašutistů spáchali sebevraždu.

Osudový den padl na středu 24. června 1942. Ráno vyjela od pardubické služební gestapa ozbrojená kolona aut. Starostové Louky a Miřetic museli vydat gestapákům policejní přihlášky obyvatel Ležáků, soupisy dobytka, parcelní protokoly. Kolem půl jedné byly Ležáky neprodyšně uzavřeny jednotkami SS (asi 500 mužů) a českým protektorátním četnictvem. Proběhla kontrola policejních přihlášek. Nacisté soustředili obyvatele, většinou dělníky z lomů, u silnice probíhající osadou. Chybějící děti přivezla ze školy, případně od příbuzných, eskorta. Před pátou hodinou odpolední Němci odvezli do pardubického Zámečku 46 starců, mužů, žen a dětí. Načež v osadě rabovali. Poté jednotlivá stavení zapalovali. Domy hořely celou noc.

Ještě téhož večera nacisté zavraždili nedaleko Zámečku 33 obyvatel Ležáků, 18 žen a 15 mužů. Čtyři osoby z Ležáků a dalších více než čtyřicet spolupracovníků parašutistů zastřelili 25. června a 2. července 1942. Všech 13 dětí odvezli ještě v noci z 24. na 25. června do Prahy, poté do internačního tábora v Lodži. **Sestry Jarmilu a Marii Štulíkovy uznali za vhodné k poněmčení a předali je pod cizími jmény do německých rodin. Po válce je přivezl do vlasti policejní inspektor Josef Ondráček.** Jedenáct ležáckých dětí našlo smrt 25. července v plynovém voze v polském Chelmu, spolu s nimi jedna dívka z Lidic, stejně jako již dříve 81 dětí z Lidic. Příbuzní parašutistů a jejich spolupracovníci v počtu 254 osob byli hromadně popraveni 24. října 1942 v koncentračním táboře Mauthausen. Vraždění českých vlastenců v souvislosti s heydrichiádou probíhalo v Mauthausenu ještě v lednu 1943. Další muži a ženy buď z blízkosti Ležáků, nebo z pardubického regionu, zatčení jako spolupracovníci paravýsadku Silver A, se ocitli v koncentračních táborech Osvětim, Buchenwald a Ravensbrück, tři z nich nelidské podmínky nepřežili.

Lom Hluboká byl začátkem března 1943 prohlášen za propadlý Říši a prodán K. H. Becherovi. (Lom již nefunguje a strojovna byla zbořena.)

Od konce října do poloviny prosince 1943 srovnalo zbytky Ležáků definitivně se zemí asi pětadesát káránců pracovních táborů. Při likvidačních pracích našel dělník Josef Bezvoda ve dvou konvích pod kamenem domu čp. 13, v němž bydleli staří a mladí Boháčovi a Čeněk Bureš s manželkou, zbraně a peníze. Obyvatelé je ukryli dobře – nacisté je nenašli ani při vyhlazení Ležáků 24. června 1942, ani později.

Prostor vypálené osady Ležáky byl bezprostředně po skončení války osazován intuitivními pomníky, seskládanými z navršených kamenů, na něž byly položeny desky s označením, která rodina na tom kterém místě žila. Ležáky se záhy proměnily v poutní místo, jehož fyzicky vyznačeným středobodem se stal kříž vztyčený na kopci Zárubka. Hned s první komplexní úpravou pietního území to byl právě kříž, který se stal symbolem prostupujícím celou krajinou. Architekt L. Žák, jenž tuto koncepci zpracoval, jej vybral jako motiv, který umístil na všechny ležácké náhrobky. Celý koncept lze vnímat jako rozsáhlé krajinářské dílo. Na koncepci úprav Ležáků je viditelná snaha zachovat území v jeho přirozené podstatě a zároveň na patřičných místech připomenout jeho pietní rozměr. Pomníky jednotlivých rodin ve tvaru stél s vytesaným vzdušným křížem tzv. hrobodomů a se jmény rodin jsou na podstavcích obepisujících půdorys domů. Zároveň bylo pamatováno i na výstavbu dvou rodinných domů pro jediné dvě přeživší holčičky, sestry Štulíkovy. Ty byly umístěny do Včelákova a postaveny podle stejného vzoru jako nové domy v Lidicích.

Pietní území v Ležákách bylo v roce 1978 a opětovně roku 1995 vládou prohlášeno Národní kulturní památkou. Od roku 2008 přešla rozhodnutím vlády správa území Ležáků pod Památník Lidice. EV. Foto J.Kůstka, Wikipedie

PÍŠETE NÁM

Občanské FORUM .

Zážitky ze života

Manželé z „Vidlákova“ v nemocnici Na Homolce .

Jelikož můj muž zdědil neblahé dědictví, nemoc slabosti srdce, jeho nedostatečnou činnost posiluje jakýsi defibrilátor patrně na nějaké záhadné elektronické "baterky". Moc tomu nerozumím. Z důvodu výměny tohoto přístroje, životabudiče, byl můj muž pozván do nemocnice Na Homolce na jeho výměnu. Náš dlouholetý přítel byl tak laskav, že nás odvezl tam i zpět. Počasí nám přálo a "výprava" se zdařila. Můj muž je také omezen v pohyblivosti, takže jsem mu narvaný batoh nemocničními potřebami na dva dny nesla. Tam jsme čekali na příjmu, kde sedělo asi pět čekajících pacientů .

Teď musím odbočit k mé osobě. Od samého dětství až po dospělost jsem byla nemluvná a neprůbojná stydlivka. To trvalo až do toho sametového režimního a třídního "puče". Tehdy ve mně to mlčením cosi zlomilo. Od té doby ráda komunikuji se svým okolím, na internetu v diskusích, /nyní mám 5 týdnů náhubek, ban, za nekorektnost

mých příspěvků , rozcházejících se s vládni, militantní, nacionalistickou propagandou/. Ráda komunikuji se svými spoluobčany z našeho "Vidlákova", dokonce i se psy přivázanými u krámu - a to se psů bojím. Přímou zbožňuji povídání si s malými, čistými, nevinnými dětmi, kterým ještě dospěláci a okolní svět nepošpinili falši a nenávisť jejich dušičky. Od toho neblahého převratu trpím zvláštní úchylnou, že všude kam přijdu, koho potkám, snažím se ty lidičky pobavit a rádoby rozesmát, když už nás svým jednáním vláda přivádí k pláči.

Ty samé "výtržnosti" jsem prováděla i na té Homolce. Od výtahu až po odchod z nemocnice, všude jsem se snažila vtipně projevovat. Ve výtahu pobavit sestřičky, v čekárně pacienty. V čekárně jsem se s mužem dohadovala, jak zavoláme do nemocnice, když nemáme číslo na informace, kde podávají zprávy o stavu pacientů. Vedle nás vstal mladý muž a podal nám ochotně, přímo před námi na stolku ležící, vizitku s tel. číslem. Jako omluvu jsem prohodila, že jsme z "Vidlákova" a že se tam moc nevyznáme. V tu chvíli se k "vidlákům" h r d ě hlásili asi tři z pěti tam čekajících pacientů. Ta souznící pospolitost, symbióza, nás potěšila a přiznám se , že i nečekaně překvapila. Ten mladý muž mě poté, starou bábu, žádnou blond dvacitku, sám od sebe ochotně doprovodil až k výtahu, abych nebloudila. Mají tam v té nemocnici Na Homolce ochotný a milý veškerý personál, od operujících lékařů, přes sestřičky a veškerý zdr. personál, kterému touto cestou velice děkujeme. Rovněž naše díky patří i zmiňovaným ochotným a odvážným pacientům, hlásícím se tak hrdě k nám, poctivým "vidlákům".

Seč se naše militantní vláda snaží aktivně vnášet do naší společnosti nacionalistickou i protiobčanskou nenávisť, tak se jí to očividně moc nedaří a to je dobře. Dobří lidé v Česku stále ještě žijí a to je naší velkou nadějí. Čas uzraje a zlo bude dobrými lidmi opět poraženo a vykázáno do patřičných mezí. Doufejme v to, a hlavně o to všemožně usilujme, my dobří "vidláci" i vy dobří Pražáci.

Eva Dolejšová

Princip jedné Číny? Vládní politici jednájí v rozporu s Ústavou ČR!

Na rozdíl od jiných zemí ČLR nikdy nehovořila o České republice jako o nepřátelském státu, nikdy se nesnížila k tomu, že by vypustila nějakou pomluvu vůči nám. Vždycky jenom rázně reagovala na to, že by naši ústavní činitelé měli dodržovat princip jedné Číny, protože oni také respektují naši územní celistvost. To je jedna z myšlenek z dnešní debaty na

téma *Princip jedné Číny a jeho úmyslné porušování ústavními činiteli pod vlivem politiky NATO a USA, kterou uspořádal iportal24.cz za účasti představitelů stran a hnutí, které mají jiný, než ten »oficiální« názor.*

Předseda Česko-čínské smíšené obchodní a průmyslové komory **Vojtěch Filip** se pozastavil nad kroky českých ústavních činitelů, kteří svými zahraničními cestami nedodržují princip jedné Číny. *»Když si uvědomíme ústavní slib člena české vlády a představitelů parlamentu, že budou respektovat Ústavu a zákony České republiky, toto je krok, který jsem už několikrát připomenul, že je v rozporu s ústavním slibem, ale je evidentní, že současná politická reprezentace si neváží sama sebe, protože jí nedělá problém porušit vlastní slib, není schopna dodržovat mezinárodní právo a závazky, nebo jejich obsah nezná. Tím vytváří prostředí, které zhoršuje postavení České republiky v mezinárodně právní soutěži. Jak je možné, že z toho nikdo nevyvodil žádný závěr? Minimálně by tak měl učinit premiér, který tak ale neučiní, protože trpí obdobné kroky jiným členům vlády, kteří se účastní jednání Sudetoněmeckého landsmanšaftu. Nikdo z nich to ve svém programu neměl, proto jsou takové kroky nelegitimní. Je to vytváření nepřátelských vazeb a pokusy, aby Česká republika vlastně podpořila separatismus. V tomto ohledu je tedy toto porušování smlouvy zcela zásadní a nejde jenom o selhání, ale i o zneužití pravomoci toho konkrétního veřejného činitele, které by mělo být zkoumáno když ne teď, tak po volbách orgány činnými v trestním řízení,« řekl Filip.*

Předseda Nespokojených a premiér 2005-2006 **Jiří Paroubek** řekl, že současná exekutiva z pravicových vládních stran jde ve vztahu k Číně a Tchaj-wanu naprosto identicky na politiku, kterou prosazují Spojené státy americké. *»Čeští představitelé jsou jakými předskokany amerických představitelů, kteří jedou na Tchaj-wan. Je potřeba brát realie takové, jaké jsou. Čína je druhým největším obchodním partnerem České republiky, Tchaj-wan třicátým druhým. Čínská lidová republika vnímá jako provokaci, pokud dojde k návštěvě tzv. ministra zahraničí Tchaj-wanu – to je úplně zbytečné. Pokud česká vláda připravuje návštěvu tzv. prezidenta Tchaj-wanu v Praze v závěru roku, může jít o jakési rozloučení této administrativy, protože začátkem příštího roku jsou na Tchaj-wanu volby a současná opoziční strana Kuomintang má k Číně naprosto jiný vztah. Pak možná odpadnou důvody k cestám části politické scény, až se to cestou voleb vyřeší víceméně samo,« uvedl Paroubek.*

Místopředseda KSČM **Milan Krajča**, který v dubnu pobýval poněkolkáté v Číně, krátce shrnul historii ČLR a území Tchaj-wanu, které jen v období čínsko-japonské války bylo okupováno Japonskem. *»KSČM plně podporuje princip jedné Číny, velice tvrdě jsme proti jiným koncepcím. Názory dnešních vládních sil na Tchaj-wan nejsou na pozicích jedné Číny, ale to neznamená, že to je jediný názor mezi obyvateli Tchaj-wanu. Například Kuomintang, strana, která stála za vznikem systému, který dnes na Tchaj-wanu je, stojí na pozicích jedné Číny,« řekl Krajča.*

Předsedkyně strany Česká suverenita **Jana Volfová** uvítala, že iportal24.cz uspořádal diskusní setkání představitelů stran a hnutí, které mají jiný, než ten »oficiální« názor. *»Říká se, že děti a starci nelžou. Ale nedávno jeden stařec řekl, že prezident Číny je diktátor. Já pevně doufám, že po tomto faux-pas už znovu nebude americkým prezidentem, a stejně tak ani Tchaj-wan nebude samostatnou zemí,« uzavřela své vystoupení Volfová.*

*»Platí-li, že trend ústupu USA z piedestalu je uskutečňován, a podíváte-li se na země BRICS, tak pochopíte, že to, co Čína s Ruskem provádí, je hodinářská práce v rámci mezinárodních vztahů. Pokud si vzpomeneme na smlouvu 4+2, že Východní Německo není součástí Německa, jsme na tom samém,« dodal zahraniční expert České strany národně sociální **Jaroslav Dvořák.***

*»Naši nejvyšší státní úředníci se chovají jako malé děti. Stejně, jako vůdce té party, který řekne, když ty děti vymyslí tu největší šílenost, tak ty děti pošlou toho nejbližšího. A řeknou mu: „Udělej to!“ A pak čekají, co to udělá... « řekl místopředseda strany DOMOV **Radek Nováček.***

iportal24.cz

ZPRAVODAJ OV KSČM Kladno: Adresa redakce: ul. Mialdy Horákové 497 Kladno 2, tel.: 312 687 909, 725 646 013, 602 138 077 E-mail: ov.kladno@kscm.cz, [WEB://http://www.kladno.kscm.cz](http://www.kladno.kscm.cz)

MÍČ 47 437

Nevyžádané příspěvky se nevracíme